

1957

Odense, påsken 1957.

Kære Martinus.

Vi nærmer os påsken. Og jeg ved ikke, hvorledes jeg skal takke Dem, fordi De har klarlagt dette mysterium, såvel som hele Kristusmysteriet for os. Det ville have været længe, før vi af os selv ville have kunnet fatte, at dette princip også omfatter vort eget liv. At også vi, alle uden undtagelse, skal igennem det samme svære lidelsesfyldte liv for at blive til at opleve kontrasterne: mørke - lys, ondt - godt, lidelse - lykke, o.s.v. Et Kristus godt kendte disse principer, men blot demonstrerede for os, hvorledes vi skulle tage lidelsen er en anden ting.

Han vidste, at menneskene ville få meget lidelse fremover.

Også tak for alt, hvad De har fortalt os om Deres eget liv! Hvorledes De, da intuitionen begyndte at gøre sig gældende i Deres bevidsthed, og De, da lyset begyndte at vælte ind, følte det, som om Deres hjerner skulle sprænges. De var så stærk, havde så stærke talentperler med fra tidligere liv, at De kunne tale intuitionens permanente indslag i bevidstheden, omend ikke på

een gang. Mange smerter er sikkert gået forud, for Deres talentperuer for intuition er blevet hærdet og er kommen på 6-stadiet, fra underbevidsthed til fuld dagsbevidsthed.

Det er til gavn for vi andre at vide. Tænk, om De havde tiet. - For vi skal jo alle igennem det samme for eller senere.

Selv det lidet man får lov til at se og opleve af helheden, af sandheden og Gud, i eet jordliv kan være meget smertefuldt. Talentperuer for intuition skal jo dannes til hos os alle, da vi er ens skabt og udstyret, og det er langt fra smertefrit. Og hvor skulle man gå hen, om man ikke kunne gå til Dem og Deres værker? Ingen har sagt eller skrevet noget, for Dem, om disse ting. En selv - og omgivelserne - om man indviede dem deri, ja, selv lægen ville sige og mene, at man havde hjernebetændelse. Man ville måske give smertestillende midler, eller operere, og intet usædvanligt finde.

Nej, kun Deres analyser om egne oplevelser og erfaringer kan hjælpe til forståelse.

Man kan ikke værdsætte dette højt nok.

Man kan ikke takke de væsener nok der er gået forud for os, og som har oplyst vejen for os.

Kristus kan man sende en kærlig og taknemlig

taupe (bøn), til hans fjerne, ophøjede verden.
Dem kan man sende en personlig taup.

De lever - Gud være lovet - endnu iblandt os,
selvom De kun tilsyneladende er her. Med
Deres bevidsthed lever De jo også i ^{der} os så fjerne
og ophøjede verdener. Men, det er ligesom
man bedre kan forstå Dem, når det fysiske
legeme befinder sig her på det fysiske plan.

Det er jo kun vor egen ufuldkommenhed,
endnu. Vi ved, at vore tauper og bønner altid
vil blive hørt, og at vi altid bliver overvåget og
aldrig er alene, men, svaret fatter vi ikke
altid helt på det psykiske plan.

Når man sådan går sin irdenvandring, da
hænder det, at man møder en frister.

Han kan være spion og løpper med meget spion-
hed, så det kan nok give lidt i en.

Der er jo meget spion i dyreriget. Men, det er
kun et meget lille øjeblik, man vækter.

Gå tilbage nu? Nej, det kan man ikke, ikke for
guld, for stilling, for bil, villa og alt det, der løtter
her, aldrig! Man sender altfor godt det liv, den
mentalitet, de karakterer og tendenser, der tanke-
rer dyreriget. Her er man ikke af sandhed, af
ren ærlighed. Uha! Nej, der er kun een vej
med den bevidsthed, man nu har erhvervet

sig. Og den går kun fremad, fremad mod
større lys og rønhed, selvom vejen endnu
går over nok så meget smerte og lidelse.
Det er kun til for at blive overvunden.

Tilbage for at gøre vejen endnu længere og
endnu mere smertefuld, nej, det ville være
utænkeligt. Det ville være vedblivende at bygge
sit hus på sandbund og ikke på en klippe-
grund.

De kærligste hilsener til Dem og
alle venner!

Marie Fixen.